

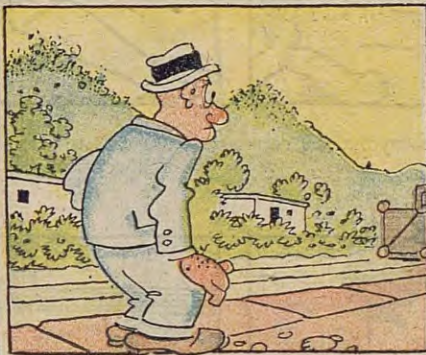
WIPOLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

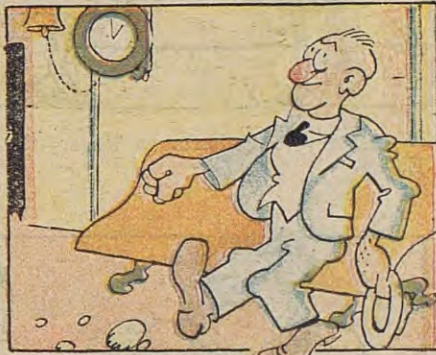
Rapidesa inútil

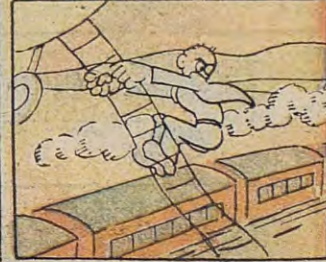
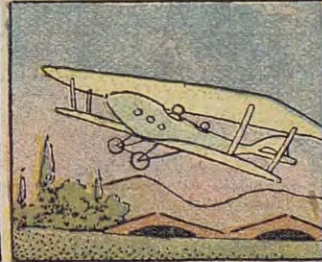
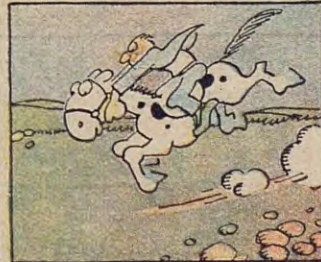
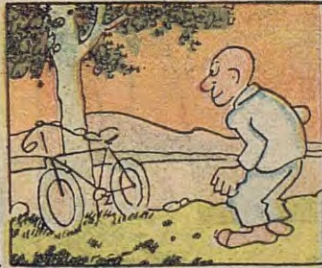
En Palull era un entusiasta de la velocitat pel·lícula.

Un dia se li escapà el tren i cregué arribada l'ocasió de posar en pràctica

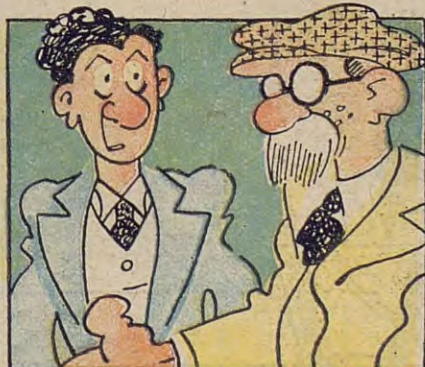
els procediments de pel·lícula Aniria a prendre un aeroplà. Per anar-hi aga-

fà un auto, topà amb un arbre, trobà una bicicleta i després un cavall, pu- jà a l'aeroplà i saltà al tren,

i un cop fou dins del vagó, un viatger li preguntà on anava.

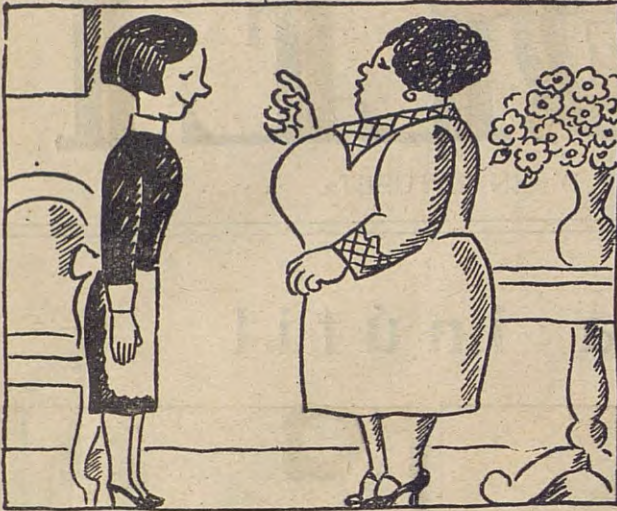

—A Ripoll—ell respon, i el viatger li diu: —Fa mitja hora que l'hem passat.

I després de tanta rapidesa hi hagué d'anar amb el tren de les dues... cames.

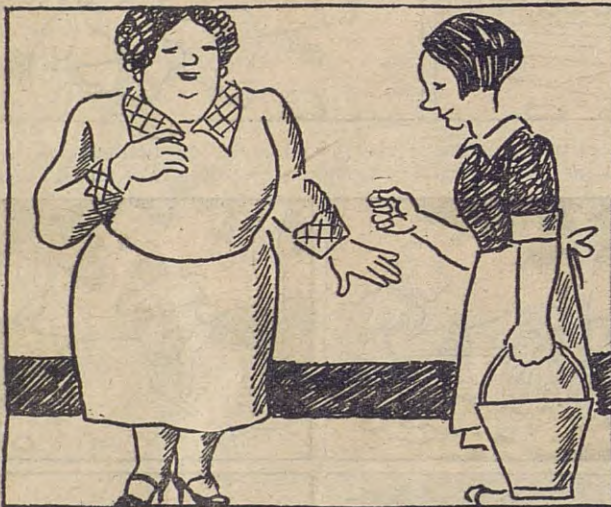
Minyona de confiança

La senyora Quimeta va llogar una minyona de confiança.

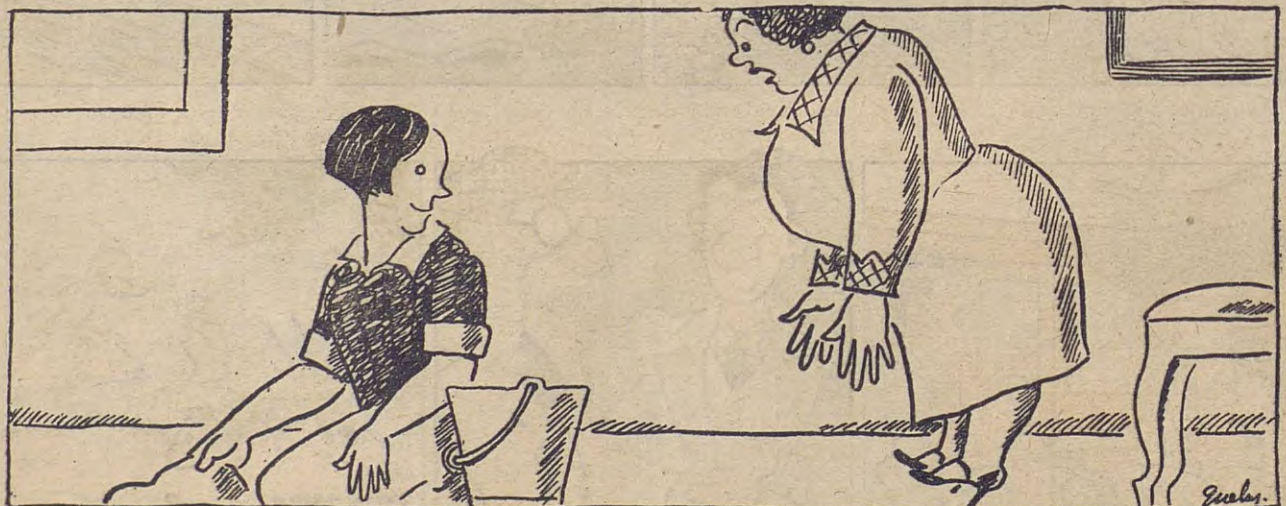
Un dia, tot fregant les rajoles, va trobar dues monedes de deu cèntims.

—Tingui, senyoreta. He trobat aquests vint cèntims.
—Ja se'ls pot quedar—va dir la senyora Quimeta.—
Els hi dono en premi a la seva honradesa.

Un altre dia, la senyora Quimeta va perdre un bitllet de cinc duros.

Quan se'n va adonar, va dir a la minyona: —¿No ha trobat pas un bitllet de cinc duros?

—Sí senyoreta. Però me'ls he quedat en premi a la meva honradesa.

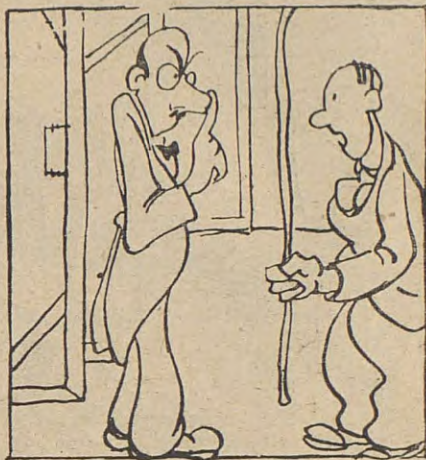
Massa soroll, encara!

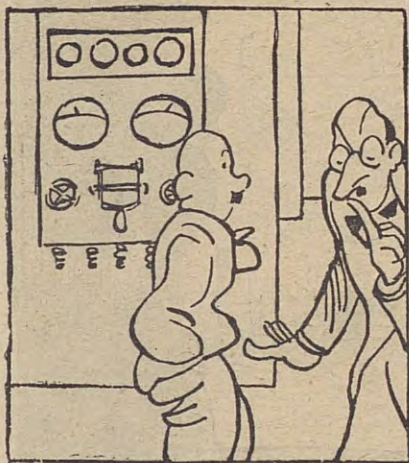
Un famós actor, tenia la mania

de què quan assajava, no volia sentir el més petit soroll.

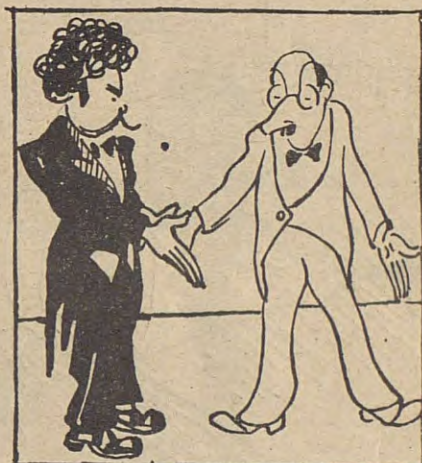
El director d'escena, volent complaure'l,

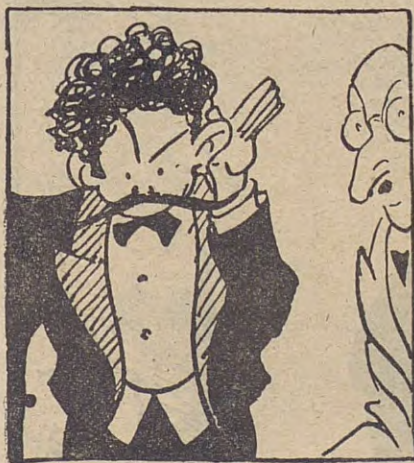
recomanà silenci als tramoïstes,

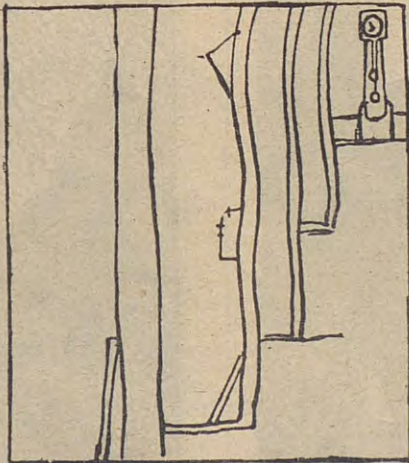
als electricistes

i fins a l'apuntador.

—¿Què n'hi sembla d'aquest silenci, senyor Rigoletti?...

... és tan profund que des d'aquí se sent el tic-tac d'aquell rellotge.

—En efecte: Faci'l parar de seguida!

No hi havia res a fer

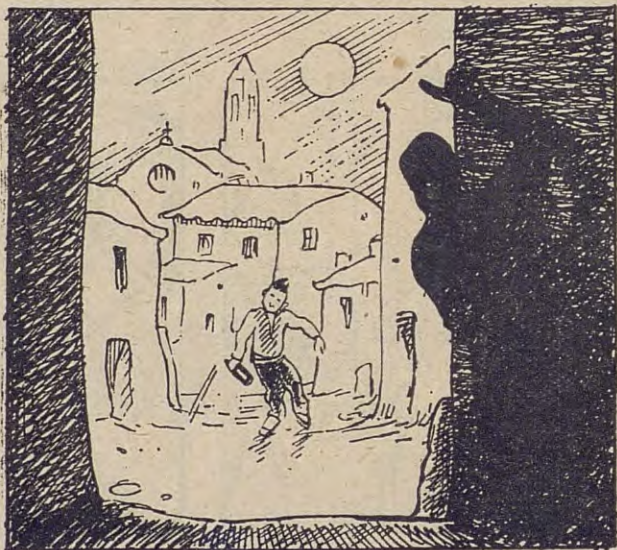
En Vicens Garrafa era un embriac empedreit; cada dia tornava a casa seva (si és que hi trobava) a les tantes de la nit, a la vela i sense timó.

La seva dona prou el sermonejava de tota manera, però era inútil.

Fins que després de molt rumiar es digué: Jo li faig poca por, li he de donar un ensurt.

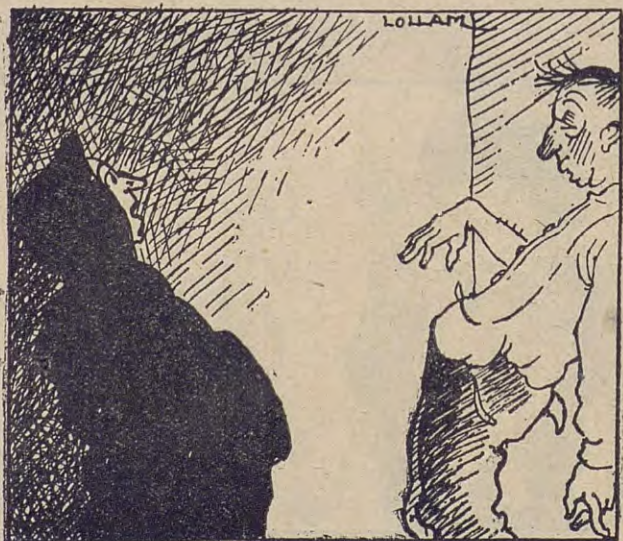

I una nit esperà tota embolicada darrera la porta que en Garrafa tornés. Quan el veié arribar es retirà a un recó i...

al cap de tres o quatre temptatives en Garrafa encertà el forat de la porta i entrà. De la fosca va sortir una ombra tenebrosa.

—¿Qui ets?—preguntà amb la veu un xic tremolosa.

—L'esperit de Satanàs!—contestà l'ombra amb una veu que faria esgarrifar l'Uzcudum.

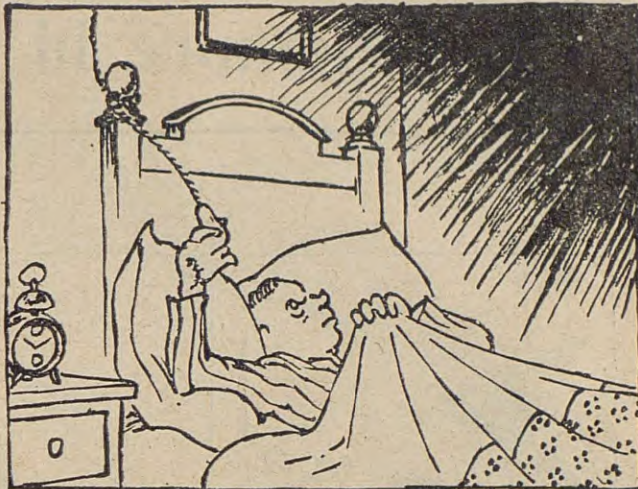
—Ai, respiro!—digué en Garrafa tot tranquil·litat.

—M'havia pensat que éreu la meua dona!

Les Històries de l'oncle Joan

Una vegada, un criat molt pundonorós va tenir la desgràcia de trencar un gerro de molt valor. El seu amo—que no sabia gaire de ser-ne—va clavar-li un escàndol fenomenal i entre altres penjaments va dir-li que «tot ho feia amb els peus».

El criat—que ja us he dit que era un honest home—va tenir un gran disgust. Tant, que quan va anar-se'n al llit encara tenia clavades al mig del cor les paraulades del seu amo.

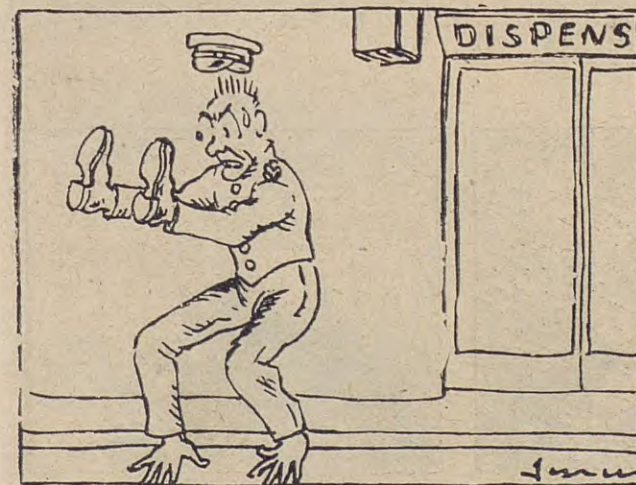

I va patir un pesombre: Somià que, anant pel carrer, ensopogava en una voravia i en caure a terra es trencava a miques i bocins com si fos de porcellana.

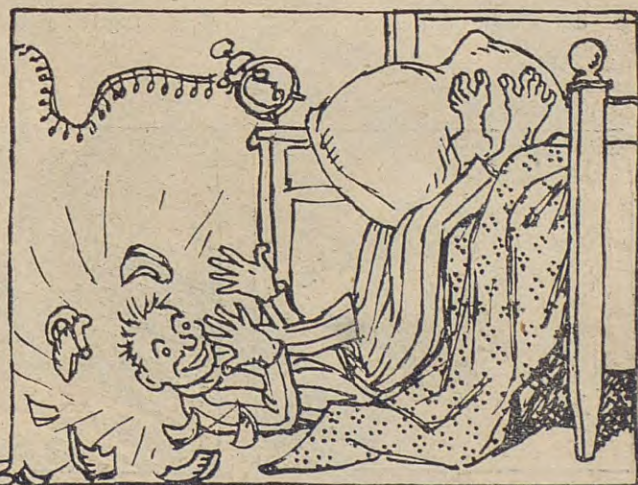
Que el recollien en un cabasset i el portaven al dispensari.

Que un cop allí, un metge molt hàbil—per bé que un xic curt de vista—anava enganxant amb goma els innumerable «testos» en què s'havia fraccionat el seu pobre cos.

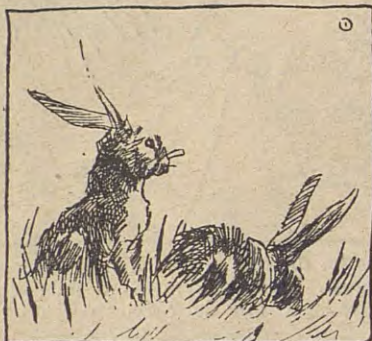
Que en sortir, ja curat, del dispensari, havia vist amb horror que el cirurgià li havia enganxat els peus en el lloc de les mans, i viceversa. Que, desesperat, havia volgut portar-se les mans al front, tot cridant: «Tenia raó el meu amo!»

... però com que eren peus s'havia trencat el cap amb la doble patada!

No, no, no, tot era un somni! Les mans seguien, com sempre, en la punta dels braços, i en lloc del cap havia trencat la gibrelleta!

Sempre hi ha un pitjor

Una llebre ja cansada d'espantar-se i de fugir, ses companyes reuní cercant solució adequada.

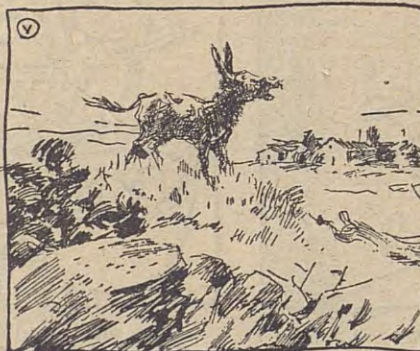
—¿Per què sempre amb l'ai al cor hem d'estar?—severa els diu.— Des d'ara, abans no fugiu procureu tenir valor.

Si no, sempre amunt i avall haurem d'anar perseguïdes. ¿Què valen les nostres vides dintre tant terrabastall?

Entusiasmades: —Molt bé!— totes les llebres exclamen. —Mai més fugirem—proclamen— de caçador ni llebrer.

Prò en aquell precís moment un ase es posà a brammar i les llebres, sens pensar, fugiren ràpidament.

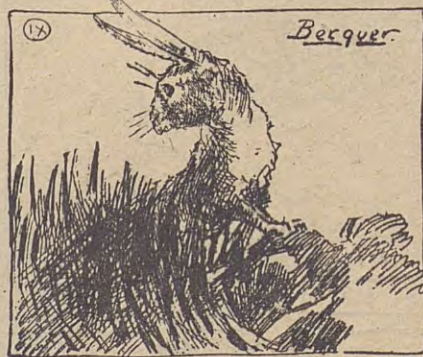
—Per un ase ens espantem!— diuen molt avergonyïdes. —Que tristes són nostres vides! Val més que ens suïcidem.

I resoltes a morir corren totes amb afany cap a llençar-se a un estany que es troba molt prop d'allí.

En sentir tal avalot les granotes espantades de pressa es són amagades de l'estany al fons del llot.

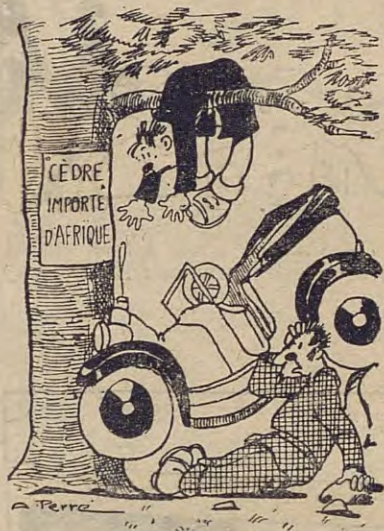

Diu la llebre: —Alçem les testes! Sempre n'hi ha de més porucs; no ens matem! Si ens fan pò els rucs, nosaltres en fem a aquestes.

Roda i torna al Born

EN Mallarga meditava un cop atrevit però segur contra la botigueta d'en Samuel Bossador, el jueu que sota capa d'un negoci d'antiquitats es dedicava a deixar diners amb rèdit usurari. Per saber on era la caixa i conèixer bé les possibles fugides, un matí hi entrà amb l'excusa de comprar un Buda xinès que l'usurer antiquari tenia exposat a l'aparador.

—¿Quant en voleu d'aquest ninot?

—«Importat d'Àfrica»! Valdria més que l'haguessin deixat allà on era!

(De *Le Pèle-Mèle*.)

—Ep, ep, mestre! Això no és un ninot qualsevol. És un Buda. Un déu, com si diguéssim.

—Bah! Un devot de Moisès que s'indigna perquè a Buda li diuen ninot!

—Què és això de devot de Moisès! Que pots voler dir que sóc jueu!—féu en Samuel tot enuajat.

—Bé, si no ho sou ho imiteu molt bé.

D'aquesta manera l'astut Mallarga anava allargant la conversa per poder estar més estona a la botiga. Per fi, comprà l'ídol i se l'endugué a la miserable habitació que ocupava, rellogat, a casa d'una gent que no miraven prim sobre l'ofici dels seus dispesers. Col·locà l'ídol sobre la tauleta de nit i ja no pensà més sinó en conjuminar dia i hora per donar el cop a cà'n Samuel.

L'hora triada fou la mitja nit, quan segurament en Samuel deuria dormir. Obrint la porta forana amb una clau de rossinyol, en Mallarga penetrà a la foscor de la botiga i, guiat per les seves observacions precedents, es dirigí sense vacillar a la caixa de cabals que es trobava en un recó.

Amb llestesa de dits, trobà de seguida el secret del pany i aviat tingué la porta oberta. De pressa s'embutxacà uns plec de bitllets de Banc i anava a arreplegar un grapat de monedes d'or quan el llum s'encengué i aparegué en Samuel Bossador en camisa i calçotets,

amb un sabre vell a la mà, cridant:

—Lladres!

Però en Mallarga, amatent, d'un bot saltà el taulell, es llençà al carrer i desaparegué en la fosca abans que els serenos i vigilants haguessin esment de què es tractava.

Corrent arribà a la seva cambra i cercant un lloc on amagar, de moment, els bitllets del seu botí, que pujava a uns dos mil duros, no se li ocorregué res millor que ficar-los dintre del Buda, que com molts ídols xinesos tenia un compartiment secret per tancar-hi papers amb pregaries escrites.

Després es posà a dormir tranquil·lament.

L'endemà, quan passava per un carrer molt cèntric, sentí un crit estrident:

—Es aquest! Lladre!

Era en Samuel que l'acabava de reconèixer. En un moment, en Mallarga es veié voltat de gent i guardies, els quals el lligaren i se l'emmenaren a la delegació.

En Mallarga s'anava fent les reflexions del cas:

—Per més que em registrin i per més que cerquin, els diners no els trobaran, perquè la policia no coneix el meu domicili i els diré que sóc indomiciliat. Això és una agravant, però no hi fa res.

Tal com s'ho esperava va succeir. La justícia, atenint a la denúncia d'en Samuel i comprovant que les senyes digitals que hi havia a la caixa robada eren les d'en Mallarga, sentencià aquest a dos anys de presó, però els diners no es pogueren recuperar. En Mallarga assegurà al jutge que creient-se perseguit els havia llençat al mig del carrer i que algú altre els hauria recollit. Com que no es pogué provar res en contra d'aquesta afirmació, hom s'hi hagué de conformar.

—Dos anys—pensava en Mallarga mentre el dúien al penal—, dos anys aviat són passats i mentrestant la dispesera em guardarà la cambra intacta tal com sempre ha fet. I en sortir de la presó, amb els dos mil duros em podré comprar un auto i dedicar-me al negoci a l'engròs d'assaltar bancs i joieries.

Com tot passa en aquest món, passaren els dos anys, en Mallarga sortí de la presó i s'apressà a dirigir-se a la dispesa.

—Ja sóc aquí—féu per salutació en entrar—. M'heu guardat la cambra, eh?

—Està clar, home. Com sempre.

Però en Mallarga ja havia entrat i els seus ulls trobaven en manca el Buda de la tauleta.

—L'ídol! ¿On és l'ídol?—preguntà esverat.

—¿Aquell ninot?—féu la dispesera.

—Home, com que quan us en vàreu anar em devíeu alguns dies de dispesa, doncs, un dia que necessitava diners me'l vaig vendre a un amic del meu home.

—On viu!—féu en Mallarga ansiosament.

La dispesera li donà l'adreça i nostre heroi s'hi dirigí a marxar dobles.

—Déu lo guard! ¿Es vostè Fulano de Tal, l'amic del marit de la senyora Pona Verrugues?

—Jo mateix: ¿què se li ofería?

—Aquesta senyora li va vendre un ídol xinès que era meu i voldria comprar-li'n altre cop. Li tinc molta devoció.

—Em sap greu no poder complaure'l, perquè l'altre dia, un conegut meu que és antiquari se'n va enamorar i l'hi vaig vendre.

—¿Qui és aquest antiquari?

—Es el senyor Samuel Bossador, del carrer dels Banys, núm. 344!

RENOVANT LES EXISTENCIES

—¿Que ens fan falta ous del dia, Peret?

—No, encara en tenim per un parell de mesos més.

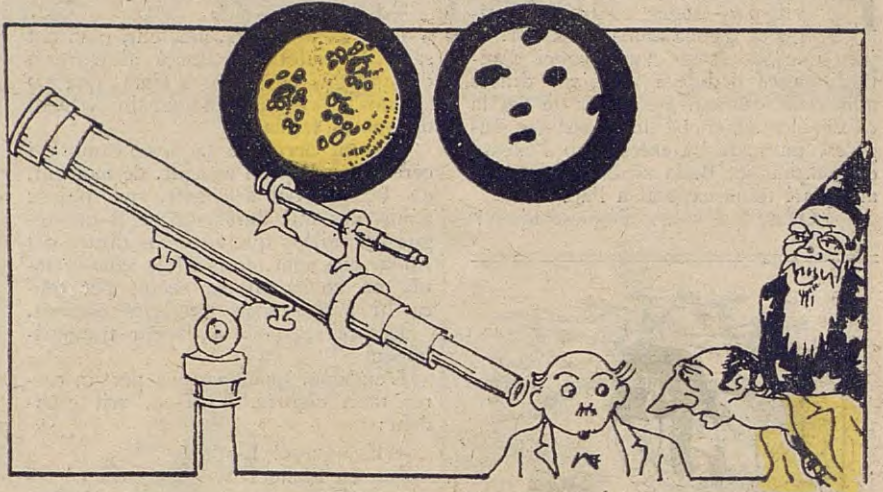
(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Els interessa la ciència
i volen experiència.*

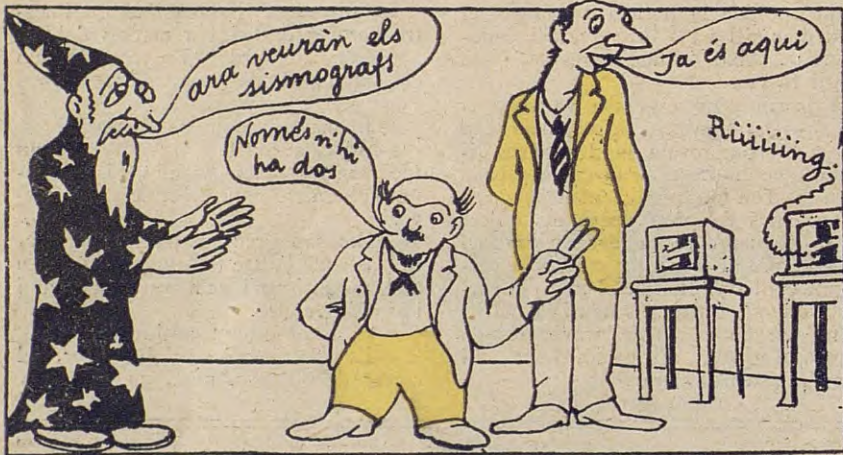

A un Observatori van on hi ha una ullera molt gran.

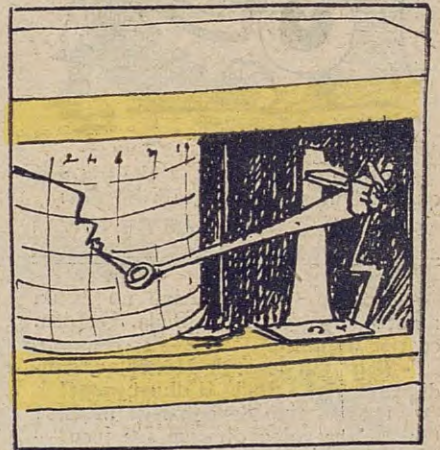
La lluna es veu amb la ullera com formatge de Gruiera.

—Aquestes taques del sol ¿no les fregueu amb Llustrol?

—¿Sis mògrafs? Vatua el món, doncs i els altres quatre ¿on són?

—Serveixen per avisar quan terratrèmols hi ha.

El de l'extrem de la sala un terratrèmol senyala.

—No s'espantin. Es llunyà. Al sud del Mediterrà.

—M'agraden coses aixís, anem cap a aquell país.

Decidits, a veure van molts terratrèmols en gran.